

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D. ve věci žalobce: **WS International a. s.**, se sídlem Hodonín, Perunská 2, zastoupeného JUDr. Petrem Dítě, MBA, advokátem v Olomouci, Horní nám. 19, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti: 1) Gastrolux GmbH, se sídlem Wiesbaden, Max Plank Ring 33, SRN, 2) H. S., oba zastoupení JUDr. Karlem Čermákem jr., advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2007 č. j. 8 Ca 164/2006 - 54,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2007 č. j. 8 Ca 164/2006 - 54 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl shora uvedený rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 4. 2006 č. j. O-112216. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne

25. 4. 2005 o prohlášení slovní ochranné známky č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ za neplatnou.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující:

Dne 25. 2. 1998 byla do rejstříku ochranných známek zapsána slovní ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“, přihlášená dne 18. 6. 1996 pro výrobky zejména pro třídu 3, 7, 8, 9, 10, 11 a 21 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Podáním ze dne 28. 5. 2004 navrhli Gastrolux GmbH a H. S. prohlášení této ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, s odvoláním na ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, s tím, že přihláška napadené ochranné známky byla podána ve zlé víře, neboť její majitel, resp. jeho právní předchůdce, si byl na základě dřívějších obchodních kontaktů vědom, že právo k označení „Gastrolux“ náleží navrhovatelům. Napadená ochranná známka tak klame o původu takto označeného zboží a vědomě využívá pověst podniku a ochranné známky navrhovatelů, kteří jsou proto dotčení ve svých právech.

Dne 25. 4. 2005 správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. vydal rozhodnutí o prohlášení ochranné známky za neplatnou s odůvodněním, že navrhovatelé předloženými důkazními materiály prokázali, že jsou podáním přihlášky napadené ochranné známky a jejím pozdějším zápisem do rejstříku ochranných známek dotčení na svých právech.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad. Žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že návrh na prohlášení slovní ochranné známky č. 207582 za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. je opodstatněný, neboť navrhovatelé prokázali, že podáním přihlášky napadené ochranné známky, která nebyla podána v dobré víře, jsou dotčení na svých právech, neboť nejenže přihlašovatel napadené ochranné známky, tj. právní předchůdce majitele napadené ochranné známky využil renomé (známosti) označení „Gastrolux“, resp. ochranných známek ve znění „Gastrolux“ užívaných navrhovateli, ale navíc majitel napadené ochranné známky brání navrhovatelům, resp. současnému distributorovi jejich zboží do, České republiky, v užívání předmětného označení resp. ochranných známek druhého navrhovatele.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, městský soud však žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně při svém rozhodování neporušili zákonem stanovené povinnosti a nevydali nezákonné rozhodnutí.

Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Konkrétně stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud postupoval nesprávně, když v daném případě aplikoval zákon č. 441/2003 Sb. (zákon o ochranných známkách účinný od 1. 4. 2004) a nikoli zákon č. 137/1995 Sb. (zákon o ochranných známkách účinný od 1. 10. 1995, zrušen 1. 4. 2004), neboť slovní ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 25. 2. 1998, tedy za platnosti zákona č. 137/1995 Sb., a proto bylo třeba s ohledem na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. postupovat výlučně dle zákona č. 137/1995 Sb. Zákon č. 137/1995 Sb. přitom důvod zápisné nezpůsobilosti, kterého se v daném případě vedlejší účastníci v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví dovolávají neobsahoval.

Z přechodného ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. pak dle stěžovatele vyplývá následující:

- zákon výslovně určuje, že ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti s tím, že v případě podání návrhu na jejich prohlášení za neplatné, se jejich zápisná způsobilost posuzuje podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku,

- jestliže namítající nemohl uplatnit své námitky proti zápisu ochranné známky, protože mu to právní úprava v době jejího zápisu neumožňovala, nemůže tyto důvody uplatnit ani dnes jako důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou,

- samotný vznik právních vztahů a z nich vycházející nároky je třeba posuzovat podle právní úpravy platné před účinností zákona č. 441 /2003 Sb.,

- z důvodu právní jistoty vlastníků ochranných známek zapsaných podle dříve platných právních předpisů platí, že zápis ochranné známky nemůže být zrušen, resp. ochranná známka prohlášená za neplatnou, z důvodu, které tu v době zápisu ochranné známky nebyly nebo s nimi zákon platný v době zápisu nespojoval možnost zrušení takového zápisu. Jestliže dojde k návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu s ustanovením § 4 nebo § 6 zákona č. 441/2003 Sb., bude skutková podstata takového návrhu posuzována vždy podle zákona platného v době kdy došlo k zápisu ochranné známky. Ze shodného důvodu nebude možné ochrannou známku zapsanou podle dosavadních předpisů prohlásit za neplatnou ani tehdy, jestliže by důvody na odmítnutí zápisu byly uvedené v ust. § 7 zákona č. 441/2003 Sb.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že mu není zřejmé, proč městský soud argumentuje přechodným ustanovením § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., jenž se týká řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 4. 2004), když ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ byla do rejstříku ochranných známek zapsána 25. 2. 1998 a je proto zřejmé, že řízení o přihlášce tímto dnem skončilo.

Stěžovatel má za to, že mezinárodní slovní ochrannou známku GASTROLUX, která byla pro pana H. S. zapsána 11. 4. 1983 (nikoliv 8. 5. 1981), nelze vůči němu namítat, jak chybně činí městský soud, protože k rozšíření platnosti této ochranné známky pro

Českou republiku došlo až 11. 8. 2003, tj. více než pět let po zápisu slovní ochranné známky pro stěžovatele.

Poslední stížnostní námitka spočívá v nesouhlasu stěžovatele s prohlášením ochranné známky č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ za neplatnou v celém rozsahu zboží a služeb, pro které byla zapsána, neboť německá národní ochranná známka č. 1017627 ve znění „GASTROLUX“ a mezinárodní ochranná známka č. R 476031 ve znění „GASTROLUX“ s právem přednosti v České republice ke dni 11. 8. 2003 jsou zapsány pouze pro dále uvedené výrobky a služby „litinové nádoby na vaření, zejména pečící pánve, pekáče a hrnce, s výjimkou nádobí pro velkokapacitní kuchyně“ zařazené do 21 třídy.

Dle stěžovatele osoby zúčastněné na řízení nikdy ani netvrdily, že by předmětné označení užívaly i pro jiné výrobky a služby než ty, které obsahuje 21. třída. Ochranná známka stěžovatele č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ však byla zapsána pro daleko širší seznam výrobků a služeb zařazených do třídy 3, 7, 8, 9, 10, 11 a 21. I v případě hypotetické oprávněnosti návrhu vedlejších účastníků na prohlášení ochranné známky č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ za neplatnou mělo dojít k prohlášení neplatnosti pouze ve vztahu k 21. třídě Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu ochranné známky.

Závěr městského soudu, že na ochrannou známku, jenž byla prohlášena za neplatnou, se hledí jako by nikdy nebyla zapsána, je sice správný, avšak nerespektuje ustanovení § 32 odst. 6 zákona č. 441/2003 Sb., dle kterého existuje-li důvod neplatnosti pouze ve vztahu k některým z výrobků a služeb, pro které byla ochranná známka zapsána, je ochranná známka prohlášena za neplatnou pouze pro tyto výrobky nebo služby. Shodné ustanovení obsahoval i zákon č. 137/1995 Sb. (v ustanovení § 25 odst. 5). I v případě tohoto postupu, měla být ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ prohlášena za neplatnou pouze pro namítanou část výrobků a služeb (21. třídu) a pouze v tomto rozsahu by se pak na ni hledělo, jako by nebyla nikdy zapsána. I v tomto rozsahu tedy stěžovatel pokládá rozhodnutí městského soudu za nesprávné.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ohledně námitky stěžovatele, že nelze vůči němu namítat mezinárodní slovní ochrannou známku „GASTROLUX“ za situace, kdy k rozšíření její platnosti pro Českou republiku došlo až 11. 8. 2003, uvedl, že městský soud tuto ochrannou známku vůči stěžovateli nenamítá, pouze podrobně zdůvodňuje jaké skutečnosti vzal za prokázané a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v dobré víře.

Ohledně další stížnostní námitky žalovaný konstatuje, že městský soud postupoval zcela správně, když se ztotožnil s názorem a postupem Úřadu, že jedinou možnou cestou bylo prohlásit ochrannou známku za neplatnou, neboť v daném případě nešlo pouze o kolizi se starší ochrannou známkou v některých třídách výrobků a služeb mezinárodního třídění, kterou by bylo možno vyřešit prohlášením ochranné známky za neplatnou pouze

pro výrobky a služby v kolidující třídě. Ochranná známka byla prohlášena za neplatnou podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v platném znění, z důvodu, že nebyla přihlášena v dobré víře. Na takovou známku se hledí jako by nikdy nebyla zapsána.

Osoby zúčastněné na řízení k projednávání kasační stížnosti uvedly, že přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. se týká pouze případů, kdy je návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podán z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, tzn. na základě ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. (absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti, tzn. § 4, § 6 zákona č. 441/2003 Sb., např. § 4 písm. m/, kdy Úřad sám zjišťuje zlý úmysl na straně přihlašovatele) a nikoliv na základě ustanovení § 32 odst. 3 tohoto zákona (relativní důvody, tzn. § 7 zákona č. 441/2003 Sb., tady § 7 odst. 1 písm. k/, kdy se zápisu označení podaného ve zlé víře může bránit přímo dotčená osoba).

Správnost závěrů městského soudu a žalovaného správního orgánu osoby na řízení zúčastněné podporují následující argumentací:

Návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou byl v daném případě podán na základě ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441 /2003 Sb. a nikoliv na základě ust. § 32 odst. 1, proto žalovaný i městský soud správně a v souladu s přechodným ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. aplikovali současně platný zákon, neboť se drželi všeobecné zásady střetu mezi právními normami účinnými v různých časových obdobích, podle které právní vztahy vzniklé před účinností nového právního předpisu se řídí ode dne účinnosti nové právní úpravy právní úpravou novou a před účinností nové právní úpravy dřívější právní úpravou (srov. Viktor Knapp: Teorie práva, 1. vydání Praha C. H. Beck 1995, str. 161 a násl. V legislativní praxi bývá tato zásada vyjádřena většinou tak, že vznik právního vztahu a nároky z něho vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nové právní úpravy se posuzují podle dosavadní právní úpravy, avšak od okamžiku nabytí účinnosti nové právní úpravy se samotný právní vztah řídí právní úpravou novou.

Nepravá zpětná účinnost znamená, že platnost právních skutečností, vznik právních vztahů a jejich následky, k nimž došlo před účinností nové právní úpravy, se posoudí podle dosavadní právní úpravy, avšak trvá-li dříve vzniklý právní vztah i nadále, posoudí se ode dne účinnosti nové právní úpravy podle nové právní úpravy (Viktor Knapp: Teorie práva, str. 207 a násl.). Podobné stanovisko jako právní teorie zastává též Ústavní soud ČR ve své ustálené judikatuře. V nálezu Ústavního soudu ČR PL US 21/96 ze dne 4. 2. 1997 se mj. uvádí, že „obecně v případech časového střetu staré a nové právní normy platí nepravá retroaktivita, od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy řídí právní normou novou. Vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony se řídí zrušenou právní normou (důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla pravá retroaktivita)“.

Osoby na řízení zúčastněné dále konstatují, že použití nového zákona o ochranných známkách bylo v tomto případě na místě, neboť i když se může jednat o zásah do práv nabytých za účinnosti starého zákona, je nutné vzít v úvahu, že princip ochrany nabytých práv má za cíl chránit pouze oprávněnou důvěru v právo. Ochranu si naopak

nezaslouží neoprávněné spoléhání na právo především v situaci, kdy určitá osoba jedná na újmu právům a oprávněným zájmům jiné osoby, tzn. svým konáním porušuje tato subjektivní práva. Stěžovatel se nemůže dovolávat ochrany svých práv, které nenabyl v dobré víře.

Další argumentace spočívá v tvrzení, že i pokud by soud dospěl k závěru, že se přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. týká návrhů na prohlášení ochranné známky za neplatnou z relativních důvodů, tedy návrhů podaných na základě ust. § 32 odst. 3 tohoto zákona, pak je nutno zdůraznit poslední větu, která zní, že ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem. Argumentem a contrario dospěly osoby na řízení zúčastněné k závěru, že za neplatnou bude vždy prohlášena taková známka, která je s tímto současným zákonem v rozporu, což ochranná známka stěžovatele je. Proti přihlášce ochranné známky ve zlé víře se lze bránit kdykoliv, neboť by bylo určité proti úmyslu zákonodárce, kdyby bylo možné podat návrh na zneplatnění ochranné známky z důvodu zlé víry jen proti přihláškám podaným po 1. 4. 2004 a veškeré známky podané před tímto datem by zůstávaly v platnosti a měly ochranu jen proto, že starší zákon neobsahoval ustanovení o zlé víře.

K argumentu stěžovatele, že nelze mezinárodní známku vůči stěžovateli namítat, osoby na řízení zúčastněné uvádějí, že vlastnění ochranné známky ve znění „GASTROLUX“ osobou na řízení zúčastněnou č. 2), je jen podpůrný argument k prokázání existence jejich starších práv k označení „GASTROLUX“, o nichž stěžovatel, jak bylo prokázáno, věděl a musel si jich být při podání přihlášky napadené ochranné známky vědom, což svědčí o jeho zlé víře.

K argumentu o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou pouze ohledně výrobků zapsaných ve třídě 21, osoby na řízení zúčastněné ve svém vyjádření zdůrazňují, že jakákoliv shodnost či podobnost výrobků anebo služeb není předpokladem pro prohlášení namítané ochranné známky za neplatnou z důvodu podání přihlášky ve zlé víře. Přihláška podaná ve zlé víře patří k těm vyloučením ze zápisu, které jsou obecně nezávislé na seznamu výrobků a služeb. Proto také ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. není omezeno požadavkem shodnosti či podobnosti výrobků nebo služeb a z jeho znění jednoznačně vyplývá, že je dostačující prokázat, že ochranná známka byla přihlášena ve zlé víře a že osoby zúčastněné na řízení byly tímto jednáním dotčeny ve svých právech.

Prohlášení ochranné známky za neplatnou pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb může vyplývat z návrhu, který se nebude domáhat prohlášení ochranné známky za neplatnou v celém rozsahu, ale pouze pro konkrétní, explicitně jmenované výrobky či služby. Osoby zúčastněné na řízení svůj návrh nijak neomezily a žalovaný tak postupoval správně, když prohlásil napadenou ochrannou známku stěžovatele za neplatnou v celém rozsahu.

Nad rámec výše uvedeného jsou osoby na řízení zúčastněné přesvědčeny, že všechny výrobky chráněné napadenou ochrannou známkou lze považovat za shodné nebo podobné výrobkům osob zúčastněných na řízení, neboť ve všech případech se jedná o kuchyňské výrobky a potřeby a prostředky pro domácnost, jedná se o výrobky

charakterově blízké, které slouží stejným nebo podobným účelům, jsou prodávány na stejných místech a jsou určeny shodným spotřebitelům.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatnil výslovně důvod podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle obsahu kasační stížnosti uplatnil stěžovatel i důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a také jinou vadu řízení před městským soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu uplatnil stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti tvrzením, že mu není zřejmé z jakého důvodu argumentuje městský soud přechodným ustanovením § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., jenž se týká řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. (tj. před 1. dubnem 2004), když ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ byla do rejstříku ochranných známek zapsána 25. 2. 1998 a řízení o přihlášce tímto dnem skončilo a aplikace ustanovení § 52 odst. 2 tak nemá žádné opodstatnění a mělo být postupováno výlučně podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb.

Nejvyšší správní soud se tedy nejprve musel zabývat otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu, a to nejen s ohledem na ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., které ukládá Nejvyššímu správnímu soudu z úřední povinnosti přihlédnout k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ale i s ohledem na námitku stěžovatele, neboť pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, již samotná tato okolnost by vedla ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. US 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. US 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Tyto ústávněprávní principy nalézají odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu:

Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové

rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu zaměřil na otázku, zda z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé a zda je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Ve smyslu výše uvedených kritérií shledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným.

Ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. upravuje, že ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.

Dle odstavce 2 výše uvedeného ustanovení se pro řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, použije tento zákon. Účinky procesních úkonů učiněných v těchto řízeních zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle tohoto zákona. Má-li přihláška podaná přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vady, které podle tohoto zákona brání jejímu projednání, Úřad vyzve přihlašovatele k jejich odstranění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. stanoví, že úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6.

Dle odstavce 3 výše uvedeného ustanovení Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku ohledně žalobní námitky nesprávné aplikace zákona č. 441/2003 Sb. v řízení o prohlášení slovní ochranné známky za neplatnou na místo zákona č. 137/1995 Sb. uvedl, že žalovaný postupující podle zákona

č. 441/2003 Sb. se v předmětné věci touto námitkou zabýval s ohledem na dikci přechodného ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. a postupoval tedy v souladu se zákonem. Městský soud konstatoval, že postup, který žalovaný zvolil, neznamenal ve svých důsledcích zkrácení procesních práv žalobce ve správním řízení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí o rozkladu však k otázce nesprávné aplikace zákona č. 441/2003 Sb., uvedl, že na rozdíl od řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., kdy se s ohledem na ustanovení § 52 odst. 1 téhož zákona posuzuje zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době jejího zápisu, při projednávání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podaného podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441 /2003 Sb. Úřad musí postupovat podle právní úpravy platné ke dni podání návrhu, tj. podle zákona č. 441/2003 Sb., neboť v jeho přechodných ustanoveních žádná výjimka týkající se posuzování návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podaného podle ustanovení § 32 odst. 3 obsažena není.

Městský soud svůj závěr o postupu žalovaného v souladu se zákonem při řešení sporné otázky správnosti aplikace zákona č. 441/2003 Sb. odůvodnil aplikací přechodného ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., a tedy ustanovení týkajícího se řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalovaný správní orgán však postupoval podle zákona č. 441/2003 z důvodu, že přechodná ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. neobsahují dle jeho názoru výjimku pro řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. a v projednávané věci přechodné ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. vůbec neaplikoval.

Městský soud se k žalobní námitce, že slovní ochranná známka č. 207582 ve znění „GASTROLUX“ byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 25. 2. 1998, tedy za platnosti zákona č. 137/1995 Sb., a proto bylo třeba při posuzování zápisné způsobilosti ochranné známky s ohledem na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. postupovat výlučně dle zákona č. 137/1995 Sb. nevyjádřil ve smyslu proč právní argumentaci nepovažoval za důvodnou a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené a odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu ohledně otázky aplikace zákona č. 441/2003 Sb. tak Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelným.

Z přezkoumávaného rozhodnutí také není patrný důvod proč městský soud aplikoval ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., které se vztahuje na řízení o přihláškách, která neskončila přede dnem nabytí účinnosti citovaného zákona, když v posuzované věci žalovaný rozhodoval v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou. Z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku tak nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

V novém rozhodnutí se městský soud vypořádá s otázkou aplikace zákona č. 441/2003 Sb. i s ohledem na žalobní námitky stěžovatele a po závěru o správnosti či nesprávnosti aplikace zákona č. 441/2003 Sb. žalovaným správním orgánem při řízení ve věci návrhu navrhovatelů na prohlášení ochranné známky za neplatnou se s ohledem na tento závěr vypořádá i s ostatními žalobními námitkami.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci shledal oprávněným důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu, proto nezbylo, než na základě kasační stížnosti tento rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a v novém rozhodnutí o věci rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Za procesní situace nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ohledně otázky správnosti aplikace zákona č. 441/2003 Sb. se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími kasačními námitkami.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu